

voegdheidsverdeling tussen de Gemeenschappen en de Federale staat op. Ook de arresten van het Hof van Cassatie over de directe werking van het Verdrag worden opgenomen en redactioneel toegelicht. Een selectie van de relevante rechtspraak per tak of sector maakt verder van dit deel een gerubriceerde en toegankelijke publicatie van de Belgische rechtspraak over de toepassing van de kinderrechten.

In Deel 4 worden op een geordende manier verwijzingen naar actoren, vindplaatsen en literatuur als nuttige informatie opgenomen. De *Kinderrechtengids* kan hierdoor, voor wie de uit de diverse disciplines en sectoren afkomstige informatie wil opzoeken, voortaan ook als bronnenboek over kinderrechten worden geconsulteerd. Aangezien eenvoudige en gemakkelijk toegankelijke informatie over kinderrechten op het internet nog eerder beperkt is, neemt de gids toch al enkele van de beste sites ten informatieve titel op. Wellicht wordt dit in de nabije toekomst verder uitgewerkt.

Deze publicatie kan iedereen aanspreken die op verschillende terreinen met kinderen te maken heeft en ontsluit het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind voor praktijkjuristen, schoolhoofden, hulpverleners... Dankzij deze gids behoort Vlaanderen op wereldvlak wellicht tot een van de koplopers voor wat het verstrekken van informatie over de diverse aspecten van de kinderrechten betreft.

J. BOSMANS

M. HEYLEN, *Kinderen & Scheiding, gids voor scheidende ouders en hun kinderen*, Uitg. Globe, 1997, Roularta Books.

Zoals de ondertitel het aangeeft zal, wie op een of andere manier beroepshalve met de materie geconfronteerd wordt, minder baat hebben bij de lectuur van dit 176 bladzijden tellend boek. Wat beschreven staat weet men al, of men zou het althans moeten weten.

De auteur gaat uit van het geloof in enerzijds de kracht van de partnerrelatie (soms is de, in praktische voorbeelden beschreven empathie van scheidende partners voor elkaar zo groot, dat men erbij zou vergeten dat ze redenen hadden om uit elkaar te gaan) en anderzijds de bijzondere kracht van kinderen.

De opbouw van het boek weerspiegelt de drie leefwerelden waarbinnen de scheiding zich afspeelt. In een eerste gedeelte staat de auteur stil bij de persoonlijke beleving van de scheiding, gezien door de ogen van het kind. In een tweede deel beschrijft ze het chaotisch gezinsgebeuren tijdens de scheiding als het samenspel van alle gezinsleden. In het derde gedeelte geeft ze weg-

wijzers, die scheidende paren en hun kinderen kunnen gebruiken om écht te scheiden, waarbij ook juridische informatie wordt gegeven, hulpverlening (met klemtoon op bemiddeling) wordt voorgesteld en aangeraden literatuur en films als hulpmiddel worden aangebracht. In een vierde deel zet ze tenslotte de praktische vindplaatsen van die wegwijzers op een rijtje.

Een vlot te lezen boek en best nuttig voor wie, in de situatie beland, er het beste wil van maken voor zichzelf, voor de andere en voor zijn kinderen, en anders ... het boek ook niet zou kopen.

Ch. MAES

Internationaal en Europees strafrecht en mensenrechten

1. Regelgeving

– Wet van 18 juni 1998 houdende instemming met het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de Zee, gedaan te Montego Bay op 10 december 1982 en de Overeenkomst inzake de tenuitvoerlegging van deel XI van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de Zee, gedaan te Montego Bay op 10 december 1982, gedaan te New York op 28 juli 1994 (1)(2), B.S. 16 september 1999.

Tot stand gekomen na negen jaar diplomatieke onderhandelingen in het raam van de derde zeerechtconferentie UNCLOS III, is onderhavig kaderverdrag, door België ondertekend op 5 december 1984,¹ in werking getreden op 16 november 1994 (art. 308). Krachtens art. 311, al. 1 prioritair t.o.v. de Geneefse zeerechtsverdragen (29 april 1958), strekt het er in de eerste plaats toe het huidige internationaal zeerecht in al zijn aspecten – visserij, scheepvaart, milieubescherming, wetenschappelijk zeeonderzoek en beslechting van geschillen – te structureren en, inzonderheid, het statuut vast te leggen niet alleen van de oceanen, maar ook van de mariene zones waarover de Verdragspartijen hetzij volle rechts-

1. De late bekrachtiging is te wijten aan het verzet van de industrielanden in het algemeen tegen Deel XI van het Verdrag dat de exploitatie van de minerale rijkdommen in de diepzeebodem regelt, het laat te weinig ruimte voor het privé-initiatief en de institutionele regelingen waarin het voorziet blijken, daarenboven, te log en te duur. Nu de Overeenkomst m.b.t. de tenuitvoerlegging van deel XI van het Verdrag (New York, 28 juli 1994), deze kritiek heeft opgevangen, stond niets de ratificatie van het instrument door België nog in de weg (*Parl. St. Senaat* 1997-98, nr. 1-796/1, 2).